

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 92/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2007 predbežne prerokoval návrh Ing. M. P., T., zastúpeného advokátom JUDr. L. J., T., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/102/06-K zo 4. decembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Návrh Ing. M. P. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 22. februára 2007 doručený (doplnený 20. marca 2007) návrh Ing. M. P., T. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. J., T., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/102/06-K zo 4. decembra 2006.

Navrhovateľ uviedol, že 7. februára 2007 mu bolo doručené rozhodnutie výboru sp. zn. VP/102/06-K zo 4. decembra 2006, ktorým výbor konštatoval, že ako verejný funkcionár – člen predstavenstva J., a. s., J., porušil povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného

zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“), pretože nepodal písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu funkcie. Navrhovateľ zároveň uviedol, že za porušenie tejto povinnosti mu výbor uložil pokutu v sume 40 000 Sk.

Navrhovateľ namietal, že s citovaným ústavným zákonom sa v tejto súvislosti stretol prvýkrát. Súčasne ho považuje za zákon, ktorý nie je v živote občana bežne využívaný, a teda podľa jeho názoru nie je ani všeobecne známy. Vzhľadom na to, že za posledných 10 rokov navrhovateľ nebol členom žiadneho štatutárneho orgánu, nemal vedomosť o existencii tohto ústavného zákona.

Navrhovateľ argumentoval aj tým, že jeho kolegovia boli po nástupe do funkcií upovedomení Národnou radou Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) o tom, že sú povinní podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Keďže jeho národná rada takýmto spôsobom neinformovala, nebol si vedomý tejto povinnosti. Ak by túto znalosť mal, určite by oznámenie výboru podal. V tejto súvislosti navrhovateľ uviedol, že po tom, čo mu výbor zaslal rozhodnutie o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, 16. novembra 2006 oznámenie podal.

Na základe uvedeného navrhovateľ žiadal ústavný súd o preskúmanie rozhodnutia výboru sp. zn. VP/102/06-K zo 4. decembra 2006, pretože sa domnieva, že rozhodnutie nie je v súlade s čl. 9 ods. 15 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

II.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Ústavný súd konštatuje, že podanie navrhovateľa, vzhľadom na jeho obsah, posúdil ako návrh na začatie konania o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa § 73a a nasl. zákona o ústavnom súde, ktorý neobsahuje všetky náležitosti predpísané v § 20 a § 73a a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. K návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Vzhľadom na to, že podanie navrhovateľa nemalo povahu kvalifikovaného návrhu na začatie konania o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, a teda neobsahovalo všetky obligatórne náležitosti takéhoto návrhu, vrátane predloženia splnomocnenia pre advokáta za účelom jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd listom zo 7. marca 2007 vyzval navrhovateľa na odstránenie nedostatkov podania, pričom ho zároveň poučil, aké zákonné ustanovenia musí tento návrh rešpektovať. Na odstránenie nedostatkov mu stanovil lehotu 10 dní od doručenia výzvy a súčasne ho poučil o tom, že ak tak v stanovenej lehote neučiní, môže byť jeho návrh podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutý.

Navrhovateľ na výzvu ústavného súdu, ktorú prevzal 9. marca 2007, reagoval listom doručeným ústavnému súdu 20. marca 2007. Svoje skoršie podanie doplnil len v tom smere, že k nemu pripojil namietané rozhodnutie výboru a splnomocnenie pre advokáta za účelom svojho zastupovania pred ústavným súdom. Iným relevantným spôsobom nebol jeho návrh doplnený.

Ústavný súd konštatuje, že návrh navrhovateľa nespĺňa jednu z obligatórnych náležitostí návrhu, a teda jasne a zrozumiteľne formulovaný petit korešpondujúci s druhom a predmetom konania, ktoré navrhovateľ inicioval. Ústavný súd je toho názoru, že aj napriek tomu, že navrhovateľ je zastúpený advokátom, od ktorého sa očakáva podanie kvalifikovaného návrhu, tento návrh nebol doplnený v súlade s požiadavkami ústavného súdu obsiahnutými vo výzve na odstránenie nedostatkov podania. Toto tvrdenie ústavný súd opiera o zistenie, že návrh navrhovateľa síce obsahuje požiadavku preskúmať rozhodnutie výboru, ale neobsahuje východisko pre rozhodnutie ústavného súdu, teda ako má ústavný súd v danom prípade rozhodnúť. Keďže ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania, súčasná podoba návrhu neumožňuje, aby o ňom ústavný súd ďalej konal a rozhodol v merite veci.

Ak ústavný súd poučí navrhovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o návrhu podľa § 73a a nasl. zákona o ústavnom súde s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany a poučí ho o tom, ako treba opravu alebo doplnenie návrhu urobiť, je procesnou povinnosťou navrhovateľa a tiež v jeho záujme výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie návrhu v nej obsiahnuté rešpektovať.

Aj napriek tomu, že ústavný súd vyzval navrhovateľa na odstránenie nedostatkov podania s výslovným poučením o tom, ako je potrebné návrh doplniť, a navrhovateľ predložil ústavnému súdu splnomocnenie pre advokáta, ktorý by mal mať predpoklady predložiť ústavnému súdu relevantný nárok, jeho návrh ani po doplnení neobsahuje petit, ktorý by bol v súlade s § 20 a § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrh navrhovateľa pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec svojej rozhodovacej činnosti vo vzťahu k námietke navrhovateľa o tom, že rozhodnutie výboru nie je v súlade s čl. 9 ods. 15 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pretože pokuta, ktorú mu výbor uložil, bola nesprávne určená, ústavný súd poznamenáva, že z ustanovení § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde jednoznačne vyplýva, že tieto námietky navrhovateľa nemôžu byť predmetom skúmania ústavného súdu v konaní o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Navrhovateľom označené nedostatky v rozhodovaní výboru, v dôsledku ktorých by sa navrhovateľ cítil byť poškodený na svojich právach, by mohli byť predmetom skúmania ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy, pričom lehota na podanie sťažnosti podľa citovaného článku ústavy začína navrhovateľovi plynúť po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia výboru (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde a čl. 133 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2007